

HOMEOPATHIE

Kosmische energie in flessen

Dr. medicus Samuel Pfeifer

Betrokken van: <http://www.granel.org/artikelen/thema/homeopathie.htm>

Taalonzuiverheden (dikwijls germanismen als gevolg van de vertaling uit het Duits) werden aangepast, en het geheel werd met voetnoten aangevuld, door M.V.

1. [Inleiding](#)
2. [Wat is eigenlijk homeopathie?](#)
3. [Wie was Samuel Hahnemann?](#)
4. [Confusius, de rechte weg tot God?](#)
5. [Hedendaagse homeopathie](#)
6. [“Strophantus gratus” tegen angst voor scherpe voorwerpen](#)
7. [Waar komt de energie vandaan?](#)
8. [Wetenschappelijke onderzoeken van de homeopathie](#)
9. [Meer werkzame stoffen in groente dan in homeopathische middelen](#)
10. [Maar waarom heeft de homeopathie dan zo een succes?](#)
11. [Occulte inwerking door homeopathie](#)
12. [Mag een christen homeopathische middelen gebruiken?](#)

1. Inleiding

Bij “Brunnen-Verlag” is een aanbevelenswaardig boek in het Duits verschenen: “Gesundheit um jeden Preis?” geschreven door de arts Dr. Samuel Pfeifer, waarin de auteur uitvoerig ingaat op allerlei alternatieve geneeswijzen.

2. Wat is eigenlijk homeopathie?

De gronddefinitie werd door Samuel Hahnemann (1755-1843) gesteld: “Het gelijke wordt door het gelijke genezen”¹, of zoals het ook eens werd geformuleerd: “De homeopathie is de behandeling, die eruit bestaat, dat de patiënt een medicament krijgt dat, als men dat aan gezonde mensen geeft, dezelfde symptomen veroorzaakt, als die waaraan de zieke reeds lijdt”.

Laten we een praktisch voorbeeld nemen: een patiënt heeft diarree. We weten allemaal, dat wonderolie² bij een gezond mens ook diarree veroorzaakt. Volgens het principe van de homeopathie moet men de zieke dus ook wonderolie geven als medicijn. Zou de stakker de wonderolie echter in een normale dosering krijgen, dan zou hij waarschijnlijk de wc niet meer kunnen verlaten. Daarom moet het medicament worden verdund. Hier hebben we een volgend belangrijk punt van de homeopathie: de leer der verdunning.

Oppervlakkig beschouwd gaat het in de homeopathie erom, met de kleinst mogelijke hoeveelheid van het medicament resultaat te bereiken. Hun verdunning duiden ze aan met de letter D = decimaal, daarachter staat een cijfer, dat het aantal nullen achter de een aangeeft. Een verdunning D10 is dus een verhouding van 1 kubieke centimeter op 10.000.000.000 kubieke centimeter of een thee

¹ Dit is de zogenaamde ‘similiaregel’, van het Latijn: *similis* = gelijk : “similia similibus curentur” oftewel ‘het gelijkende geneest het gelijke’. Hiermee was de homeopathie (Oud Grieks: homoios=gelijkssoortig, pathos=lijden of ziekte) geboren.

² Wonderolie: sterk laxeermiddel, bereid van olie uit de zaden van de wonderboom (Van Dale). De wonderboom, *Ricinus communis*, wordt ook wel *Palma Christi* genoemd. Het wonder van *Ricinus* bestaat uit de olie die uit de gespikkelde bonen van de plant wordt geperst. In de geneeskunde wordt deze olie voorgeschreven als purgeermiddel (www.neerlandstuin.nl/planten/ricinus.html).

lepel op een tank zo groot als een 100 m hoge kerktoeren. Veel homeopaten werken echter met nog veel sterkere verdunningen. Hahnemann zelf prefereerde de verdunning D30 een verdunning waarbij men in een fles *geen enkel molecuul van het geneesmiddel meer terug zou vinden*.

Om te verklaren, waarom het middel desondanks nog werkzaam is, moeten we nu tot een derde belangrijk principe van de homeopathie overgaan, het potentiëren, wat ons regelrecht doet belanden in de wereld van astrologie, boeddhisme en hindoeïsme.

Als een homeopaat een middel vervaardigt dan bereidt hij eerst een oertinctuur: bijv. uit fijngehakte brandnetels, waarvan hij met alcohol een aftreksel maakt. Nu neemt hij een deel van deze oertinctuur, verdunt dat met 9 delen oplosmiddel en mengt deze oplossing in een glas. Hij heeft nu een verdunning van een tiende, dus van D1, of, zoals hij het noemt, de “potentie D1”. Om D2 te krijgen, neemt hij weer 1 deel van de D1-oplossing en vermengt die al schuddend met 9 delen oplosmiddel. Het homeopathische middel wordt dus in tien fasen verdund, hoewel men evengoed direct een druppel oertinctuur op bijv. 999.999 druppels oplosmiddel zou kunnen doseren om de verdunning D 6 te krijgen. Maar Hahnemann was ervan overtuigd, “dat zijn proces meer betekent dan louter verdunnen. Door zijn potentiëren komt er iets dynamisch vrij. Wat de duistere Mesmer³ (A. Mesmer was de ontdekker van het dierlijke magnetisme en van de hypnose) direct doet, werkt Hahnemann indirect uit: via de weg van de levende mensenhand wordt hij tot de ‘be-hand-elaar’ van de zieken”.

3. Wie was Samuel Hahnemann?

Om een leer beter te begrijpen, is het vaak goed een blik in het leven van de grondlegger te werpen. Bij Samuel Hahnemann blijkt bijzonder duidelijk, dat het op zich gerechtvaardigd in verzet komen tegen misstanden van zijn tijd, niet tot een oplossing van de problemen van de mensheid kan leiden als dat gebeurt vanuit een antichristelijke geest.

Hahnemanns leven werd in verschillende biografieën uitvoerig beschreven, zodat ik me hier wil beperken tot slechts enkele punten. In 1755 werd hij als zoon van een porseleinschilder in Meissen (Duitsland) geboren. Hij was een zeer begaafde leerling, zodat de medicijnstudie in Leipzig, Wenen en Erlangen mogelijk gemaakt werd. Verschillende pogingen om zich een bestaan als arts op te bouwen, mislukten en hij leefde met zijn vrouw en negen kinderen meestal in grote armoede. In zijn voortdurende rusteloosheid veranderde hij meer dan twintig maal van woonplaats. Zijn levensonderhoud verdiende hij met het vertalen van boeken uit het Engels, Italiaans en Frans. Daarnaast experimenteerde hij steeds met de vervaardiging van nieuwe geneesmiddelen. Hij werd steeds meer bekend als een scherp criticus van de toenmalige medische wetenschap. Na de dood van zijn eerste vrouw trouwde hij op 80-jarige leeftijd voor de tweede maal. Hij stierf tenslotte in 1843 als een welgesteld man in Parijs.

Bekijkt men de medische toestand in de 18^e eeuw, dan begrijpt men, dat Hahnemann daartegen in opstand kwam. De aderlating was het geneesmiddel voor alle kwalen. De behandeling van longontsteking bijvoorbeeld bestond hieruit, dat men de zieke in 14 dagen 7 liter bloed afnam. Meestal werd de ziekte door de dood van de patiënt ‘genezen’. Anderen schreven pondsgewijs opium voor en weer anderen probeerden met behulp van dagelijkse darmspoelingen de ziekte uit het lichaam te verdrijven.

Hahnemann onderkende intuïtief, dat veel, wat als wetenschappelijke geneeskunde werd aangeprezen, geen echte hulp kon bieden. In verhandelingen en boeken verzette hij zich steeds heftiger tegen de “van hoge titels voorziene gezondheidsbedervers”. Onwillekeurig wordt men herinnerd aan de Duitse chirurg Hackethal, die zich in onze tijd met een even onbeschaamde heftigheid tegen de overdreven getechniseerde medische wetenschap keert, vaag vermoedend, dat het kwaad steekt in een behandeling, die de mens niet meer als een geheel ziet.

Mettertijd voltrok er zich een eigenaardige verandering in Hahnemanns’ karakter. Hij werd steeds meer kortaf, onverdraaglijker en onbetrouwbaarder. Jarenlange vriendschappen verbrak hij; zelfs

³ Franz Anton Mesmer werd geboren op 23 mei 1734, bij het meer van Constanz, tegenwoordig Duitsland.

ten opzichte van mensen, die aan zijn kant bleven staan kwam het tot onverwachte, ongeremde aanvallen.

Deze verandering had ook op zijn kinderen een steeds grotere uitwerking. Hun noodlot was een reeks van drama's: de huwelijken van drie van zijn dochters liepen op scheidingen uit, twee dochters werden op merkwuurdige wijze vermoord en een andere stierf reeds op 30-jarige leeftijd. Zijn enige zoon Friedrich verliet vrouw en kind en verdween spoorloos. De biograaf Fritsche stelt zelfs: "Friedrich Hahnemann moest uitleven, wat zijn vader hem aan demonie meegaf".

In het jaar 1810 gaf Hahnemann zijn belangrijkste werk uit: "Das Organon der Heilkunst". Jarenlange onderzoek was aan dit boek voorafgegaan. De berichten van de Engelse arts Cullen over de werking van de kinabast tegen malaria brachten hem op het spoor van de homeopathie. Hahnemann probeerde het middel op zichzelf. Hij constateerde symptomen, die leken op malaria: koorts, koude rillingen en afmatting (Kanttekening bij het experiment van Hahnemann op zichzelf: deze uitwerkingen konden later bij geen enkel experiment op gezonde mensen opgewekt worden. Omdat Hahnemann als jongeman in Zevenburgen al eens kinine ingenomen had, bestaat het sterke vermoeden, dat het bij zijn experiment op zichzelf tot allergische verschijnselen kwam, die typerenderwijs zo'n verloop kunnen hebben als Hahnemann beschreef. Maar hij legde ze uit als malariasymptomen. Evenals de irisdiagnostiek is dus ook de homeopathie gegrondvest en opgebouwd op een vergissing van de ontdekker). Zo'n malaria-aanval duurde steeds twee tot drie uur, zodra hij het middel ingenomen had; verder maakte hij het goed. Plotseling kreeg Hahnemann een idee: wat koorts bij de gezonde mens teweegbracht, genas de koorts bij de zieken! Nu begon hij ontelbare stoffen op zichzelf, zijn gezin en op vrienden uit te proberen. Ieder symptoompje, vermeend of echt, werd pijnlijk nauwkeurig geregistreerd: 1422 onderzoekssymptomen zou hij ontdekt hebben bij Belladonna (extract van de wolfskers), 1267 bij Nux vomica (de braaknoot) en 1163 bij de plant Pulsatilla (veldanemoon of wildemanskruid).

Sterker nog: hij legde een relatie tussen het 'karakter' van het geneesmiddel en het karakter van de patiënt. Het zou te ver voeren hier dieper in te gaan op de homeopathische karakterleer...

De chronische ziekten stelden Hahnemann voor bijzondere problemen. Waarom konden veel mensen niet genezen worden door zijn geneesmiddelen? Hierop geeft hij antwoord in zijn boek dat hij op latere leeftijd geschreven heeft: "De chronische ziekten, hun kenmerkende aard en hun homeopathische genezing". Daarin stelt hij vast: zeven achtste van alle chronische ziekten worden veroorzaakt door de "psora", de "inwendige schurft". Als het medicijn een van haar geleidingen raakt, groeien er heel spoedig ontelbare nieuwe. Met bijzondere virulentie uit ze zich als men haar het uiterlijke kenteken van de inwendige kwaal ontnemt, n.l. de huiduitslag. Zijn advies aan alle soorten chronisch zieken luidt: elke 30 tot 50 dagen een enkele dosis homeopathische zwavel, inwendig.

Zelfs de biograaf Gumpert, die Hahnemann vergeleek met Luther, Goethe, Kant en Bismarck, stelt: "Deze manier van het bedrijven van homeopathie blijft een uniek psychisch fenomeen en vereist verover de grenzen van het beleefbare een bijna Indische bekwaamheid van verdieping en concentratie".

Hoezeer hij hierin gelijk heeft, blijkt uit een nauwkeurig onderzoek van de filosofie achter de homeopathie, die op elk gebied doordrongen is van hindoeïstische en boeddhistische gedachten.

4. Confucius, de rechte weg tot God?

Verschillende begrippen, die in de leer van de homeopathie steeds weer gebruikt worden wekken achterdocht. Er is sprake van levenskracht, van harmonie met de wereldenergie van een etherisch lichaam. Onwillekeurig denkt men aan de soorten leer, die door de Goeroes en Yogi's naar het Westen gebracht zijn. Hoe meer men zich verdiept in de boeken van Hahnemann en zijn volgelingen, des te duidelijker moet men vaststellen: homeopathie steunt op alle belangrijke punten op de oosterse filosofie.

Reeds op jeugdige leeftijd had Hahnemann zich bij de vrijmetselaars laten opnemen. Deze beweging gebruikt wel veel christelijke termen, zelfs ligt er in de meeste vrijmetselaarstempels een open Bijbel. Maar de boodschap van het evangelie der verlossing van de verloren mens door de kruisdood van Jezus wijzen de vrijmetselaars duidelijk van de hand. Voor hen ligt de verlossing in de

mens zelf. F.C. Endres schrijft in zijn boek: “Het geheim van de vrijmetselaar” de volgende zinnen: “De macht van de vergeving der zonden ligt in ons zelf. De mogelijkheid een nieuw leven te beginnen, dat onbelast is door de lasten van het verleden, ligt in onze ziel...” De zielzorg heeft steeds weer laten zien, dat vrijmetselaars, die een echte bekering tot Christus beleefd hadden, zich direct genoodzaakt zagen uit de loge te treden.

Het is daarom niet verwonderlijk, dat Hahnemann *als lid van de loge* Jezus een “aartsdweper” noemde. Een van de biografen van Hahnemann schrijft: “De aartsdweper Jezus van Nazareth, die de verlichten niet op de rechte weg tot wijsheid leidt, maar met tollenaars en zondaars de moeilijke weg naar het Godsrijk op aarde bevechten wil...deze man van smarten, die de duisternis van de wereld op zich neemt, is voor de liefhebber van de etherische wijsheid een aanstoot”. En verder: “Hahnemann kan geen christen zijn, hoewel hij zo vroom is als een piëtist. Hahnemanns’ god grijpt weliswaar steeds als een leidende en schenkende macht in, hij brengt tot erkenning en vult het verstand, *maar* niet het hart. Hahnemann is arts aan het ziekbed, omdat hij niet anders kan. Maar daar waar hij inzicht tracht te verkrijgen en om verlichting bidt, komt hij geestelijk zeer dicht in de buurt van het Oosten. Confucius is zijn voorbeeld.

Over Confucius schrijft Hahnemann zelf in een brief: “Daar kan men de goddelijke wijsheid leren, zonder bijgeloof. Het is een belangrijk teken van de tijd, dat Confucius nu hier bij ons gelezen kan worden. Hemzelf zal ik in het rijk der gelukkige geesten nu spoedig omhelzen, de weldoener der mensheid, die ons op de rechte weg naar de wijsheid en tot God leidde, al 650 jaar vóór de aartsdweper”.

Kan men nog duidelijker zeggen aan welke geest de homeopathie ontsproten is? De verering van oosterse wijsheid was niet slechts de onschuldige hobby van Hahnemann. Het was veeleer de *grondslag* voor de bereiding van homeopathische medicamenten.

Een van de bekendste homeopaten van Zwitserland is A. Vogel. Ik ontmoette de auteur van vele boeken en tijdschriften voor de homeopathie in een Zurichs hotel. Ons gesprek ging over de werkingsmechanismen van de homeopathie. Terwijl hij zijn zelfgerolde sigaretten rookte, vertelde hij mij van zijn ervaringen met de homeopathie, hoe hij bij boeren in de Walliser dalen met alleen homeopathische essences zich door longontstekingen heen sleepte en managers van hun maagzweren genas. Toen ik hem aansprak op de kosmische kracht, die Hahnemann in zijn medicamenten ‘potentieerde’, verklaarde hij mij: “Weet u, ik geloof aan de kracht van de sterren. Een astroloog heeft me al zeven jaar van tevoren voorspeld, wie mijn tweede vrouw zou worden, voordat ik haar zelfs kende”.

Over de methode van de homeopathie heeft A. Vogel een artikel gepubliceerd in het “Zeitschrift für Klassische Homeopathie”. De literatuurverwijzingen daarbij lijken op een verzameling occulte, hindoeïstische en antroposofische literatuur. A. Vogel bevestigt, dat de werking van de hoge potenties van geestelijke aard is. De beste verklaring daarvoor is volgens hem, de hindoeïstische Sankhya-filosofie. De mens heeft volgens deze filosofie niet alleen een lichaam, maar ook een etherisch lichaam met een specifiek krachtlijnsysteem. Dit etherische lichaam zou dan de afweerfunctie van het lichaam regelen en genezen van wonden bevorderen. Op dit vlak zou dan de homeopathie werkzaam zijn.

Een ander energetisch systeem, dat de gevoelens van de mens bestuurt, is het astrale lichaam. De hoogste energievorm van de mens is echter zijn geest, wiens doel het is een steeds volmakter instrument van de goddelijke impulsen uit de kosmos te worden. Het doel van de mens is de ontwikkeling naar het hogere, de vergeestelijking. Daarvoor is een leven nooit lang genoeg en vandaar de leer van de reïncarnatie die tenslotte tot de volmaaktheid moet leiden.

Oosterse filosofie dringt overigens ook bij veel andere auteurs door. Zo zet de natuurgenezer Ulf Evertz uiteen, dat aan de gezondheid een ongestoorde energiestroom ten grondslag ligt. “Ziekte is derhalve in de eerste plaats een stoornis in de energieverdeling binnen het organisme”.

De Londense homeopaat dr. J.P. Randeira wijst de weg tot genezing aan: “De homeopathische geneesmiddelen zijn door de methode van de potentiëring in staat de harmonische stroom van de levenskrachten in elke menselijke cel weer te herstellen”.

Met bijna religieus vuur drukt een andere homeopaat zich uit: “Onder de heilige handeling van het potentiëren maakte de genezende kracht zich uit de banden van de aardse structuur los en schiep in het zieke organisme opnieuw harmonie”.

Het meest strijdlustig wordt de leer die aan de homeopathie ten grondslag ligt, tegenwoordig door de antroposofen⁴ vertegenwoordigd, in wier medische wetenschap de homeopathie een centrale plaats heeft. Maar ook de oosterse filosofie loopt als grondslag van de homeopathie als een rode draad door de behandelkamers van de ‘heilpraktikers’⁵.

5. Hedendaagse homeopathie

Wie zich enigszins verdiept heeft in de verwarde ideeën van Hahnemann, die vindt het moeilijk te geloven, dat men in het tijdperk van de wetenschappelijkheid nog zo volledig aan de kant staat van de Goeroe der homeopathie. Het tegendeel is het geval. Alleen al in Duitsland praktiseren meer dan 1000 artsen en ongeveer 3500 officieel erkende natuurgeneeskundigen de “kunst” van de homeopathie. Veertien ziekenhuizen hebben homeopathische afdelingen.

De filosofische en medische opvattingen van de tegenwoordige homeopaten hebben alleen maar een facelift gekregen, in wezen blijven ze trouw aan de leer van Hahnemann. We moeten drie soorten van homeopaten onderscheiden:

- 1) Diegenen, die de homeopathie “verontmythologiseerd” hebben en die noch extreem verdunde noch “kosmisch opgeladen” middelen verstrekken. Meestal gaan ze niet verder dan D6, om er zeker van te zijn, dat een materiele werking nog mogelijk is. Ze willen niets weten van Chinees-Indische filosofie en ze “potentiëren” hun middelen ook niet naar het voorbeeld van Hahnemann. Hen gaat het vooral om het biologische medicijn zonder bijwerkingen.
- 2) De tweede groep verloochent beschaamd de tegenwoordig als verkeerd bevonden medische theorie van Hahnemann, maar zij probeert zijn geneesmiddelen met “wetenschappelijke methoden” aanvaardbaar te maken. Tot hun instrumentarium behoort o.a. de pendel⁶. Zij vinden het ook geen probleem de oosterse begrippen “wereldziel” of “levenskracht” in hun wereldbeschouwing op te nemen.
- 3) De derde groep gelooft blindelings aan Hahnemanns’ leer. Zijn uitspraken over bijv. de schurft als oorzaak van de chronische ziekten, worden weliswaar niet woordelijk geloofd maar verschoven naar de sfeer van het bovennatuurlijke en daar als juist beschouwd. Deze mensen belijden openlijk hun geloof in de astrologie en andere spiritistische praktijken. Als bijzondere actieve, aparte groep moeten we hier de antroposofen noemen⁴. Maar ook alle aanhangers van de ‘klassieke homeopathie’ vallen onder deze categorie.

6. “Strophantus gratus” tegen angst voor scherpe voorwerpen

Uit het grote aantal homeopathische groeperingen wil ik slechts enkele voorbeelden nemen, die ons beter laten zien in welke gedachtewereld zij zich bewegen. Alle voorbeelden heb ik uit boeken genomen van vrij recente datum en ze komen overeen met de hedendaagse stand van de leer der homeopathie.

Het eerste voorbeeld illustreert het blindelings geloof in Hahnemanns’ theorieën. Het is te vinden in het boek van F. Gausz: “Hoe vind ik het juiste medicament?” Gausz schrijft: “Dankbaar komt men tot het bewustzijn, dat de homeopathie een geneeswijze is, die tot nu toe aan de verwachtingen beantwoord en zich staande gehouden heeft. Juist in onze tijd moeten wij er vooral de nadruk op leggen, dat de homeopathische geneesmiddelen geen zogenaamde bijwerkingen hebben die meer ziek

⁴ Antroposofie: door R. Steiner ontwikkelde levensbeschouwing over de mens in verhouding tot het geestelijk wezen van de kosmos. (Van Dale).

⁵ Een heilpraktiker beschouwt ‘de gehele mens’ - zie *holisme*: opvatting dat er een samenhang bestaat in de werkelijkheid die enkel uit een beschouwing van het geheel blijkt en niet terug te vinden is in de onderdelen. (Van Dale).

⁶ Pendel: voorwerp dat aan een draadje hangt en dat als antwoord op vragen draaiingen maakt waaraan een bepaalde waarde wordt toegekend. (Van Dale).

dan gezond maken”. Het esoterisch⁷ gehalte krijgt vooral betekenis bij hoge potenties D30 tot D1000 en hoger. Deze hoge potenties werken veel dieper, ze grijpen in de meest geheime levensgebeurtenissen in.

Net als eens Hahnemann deed, maakt ook Gausz in zijn diagnoses uiterst fijne onderscheidingen. Hij onderscheidt bijv. niet minder dan 24 vormen van angst. Tegen elke vorm moet een ander medicament gegeven worden. Tegen angst voor de bevalling schrijft hij “Cimicifuga” (vrouwenwortel) in de verdunning D30 voor, tegen angst dat er iets uit de hoek tevoorschijn zou kunnen komen “phosphor D6”. Angst voor aanraking bij grote droefheid en ellendige stemming vereist “antimonium crudum” (ruwe antimoon) en angst voor scherpe voorwerpen (mes, vork, enz). behandelt hij met “Strophantus gratus” D6.

Dat deze lachwekkende aantallen diagnoses een tot overeenstemming komen met de reguliere medische wetenschap zeer bemoeilijkt, zal duidelijk zijn. Erger nog: hoe komt de homeopaat ertoe, tegen angst voor scherpe voorwerpen nu juist “strophantus gratus” in de concentratie D6 en niet iets anders in een andere potentie te geven? Alleen al tegen de 24 vormen van angst kent Gausz nl. 30 middelen in de potenties van D6 tot D1000. Dat zijn 715.680 mogelijkheden om de angst te behandelen! Maar deze vragen stellen wij slechts terloops.

7. Waar komt de energie vandaan?

Het volgende voorbeeld over de stand van de hedendaagse homeopathie komt uit het boek van Paul Uccusic, “Naturheiler”. Hij bericht hierin over ‘wetenschappelijke’ onderzoeken aan het Ludwig Boltzmann Instituut in Wenen, welks directeur, prof. Bischko, een van de belangrijkste leerboeken voor de westerse acupuncteur geschreven heeft. In dit instituut werkt dr. Otto Maresch aan het onderzoek naar de geneeskraft van hoge potenties (dus D30 tot D1000 en hoger). Zoals we gezien hebben, vindt men bij deze verdunningen geen enkel werkzaam molecuul meer terug in een flesje. De genezende werking heeft het middel dan - volgens de verklaringen van de homeopaten - door de kosmische kracht, die door het proces van het potentiëren zou vastgehouden zijn.

Deze genezende kracht wordt dus door dr. Maresch onderzocht. Omdat men deze kosmische levenskracht met fysicistische methoden niet kan aantonen, heeft hij andere middelen nodig. Uccusic schrijft: “Men late zich niet afstoten door het feit, dat Maresch zo nu en dan brio-indicators gebruikt om de aanwezigheid van microgolfstraling te bewijzen, n.l. de wichelroede en de pendel”. Nadat het de lezer duidelijk wordt gemaakt dat de waarzegmiddelen wichelroede en pendel heel onschuldige wetenschappelijke ‘bio-indicators’ (= aantoners van leven) zijn, wordt, om de kracht ervan te bewijzen, de vergelijking met de microgolfoven erbij gehaald, die met zijn onzichtbare stralen in een tijd van minuten vlees gaar kookt. En als een kwartselement in een radieertoestel microgolven uitstraalt, waarom zou dan ook een mens, een orgaan, een tumor of een medicament niet een eigen golf uitstralen? Terwijl het iedereen duidelijk is, dat een radieertoestel een energiebron nodig heeft, blijft Uccusic het antwoord op de vraag waar de energie bij de homeopathische middelen vandaan komt, schuldig.

Om nu voor elke ziekte en voor elke patiënt het juiste geneesmiddel te vinden, heeft Maresch de volgende methodologie bepaald: “Hoe nauwkeuriger de golflengte van een homeopathisch middel overeenkomt met die van het zieke orgaan of systeem, des te betere werking zal het ontplooiën”. Voor de geneesmiddelenproef op de gezonde persoon worden er vijf elektroden aan zijn ‘elektromagnetisch systeem’ (meridiane⁸ acupunctuurpunten) bevestigd. Op zoek naar een middel tegen kanker houdt hij in de ene hand een poeder, dat gemaakt werd uit een echte tumor. Nu slaat de naald sterk door. Dan zoekt hij een middel dat tegen deze ‘kankerstraling’ werkt. Nadat hij verschillende stoffen geprobeerd heeft, zakt de naald eindelijk terug naar het nulpunt: viooltjessap in de homeopathische verdunning D8-D12 werkt tegen kanker!

Maar het kan ook eenvoudiger: “De kortere weg is via de bio-indicator pendel”. Om deze “wetenschappelijk bewezen” straling evenwel te kunnen vaststellen - ook met het ‘neutrale’ elektromagne

⁷ Esoterie: het occulte, wat slechts door ingewijden doorgrond kan worden. (Van Dale).

⁸ Meridiaan (homeopathie): denkbeeldige lijn over het lichaam die punten van levensenergie verbindt. (Van Dale).

tische toestel - is meer nodig: niet elke arts kan dat leren, omdat daarvoor een zekere sensitiviteit nodig is.

Sensitiviteit, waarvoor? Waarom kunnen deze krachten slechts door weinige, speciaal gevoelige mensen worden opgespoord? Wat voor energieën worden daar gemeten? Dr. Kurt Koch⁹ gebruikt in plaats van het woord sensitiviteit het woord mediamiciteit¹⁰. Hij schrijft: “De mediamiciteit komt meestal voor in de buurt van zonden er toverij. Als de voorouders in het derde of zelfs vierde geslacht spiritist waren of magie of andere vormen van occulte kunsten bedreven hebben, dan hebben de nakomelingen gewoonlijk mediamieke aanleg ... wichelroede- en pendelgevoeligheid is een mediamieke aanleg.

8. Wetenschappelijke onderzoeken van de homeopathie

Als de homeopathische natuurgenezers zich aan een gecontroleerd onderzoek moeten onderwerpen, falen ze (Grote uitzonderingen komen voor bij plantenextracten in lage verdunningen. Zo wordt bijv. de nachtschade - belladonna - ook toegepast in de medische wetenschap, evenwel homeopatisch gesproken, alleen in de verdunning D3) of zij geven het bovennatuurlijke karakter van hun methode toe, door erop te wijzen, dat men de homeopathische geneeskrachtige werking niet met wetenschappelijke methoden kan vatten (wel met pendelen en mediamieke begaafdheid).

Interessant zijn misschien wel enkele uitspraken van dr. Donner, die zelf homeopaat geweest is en wiens doel het was, de homeopathische leer wetenschappelijk te funderen. De eerste poging van een homeopaat om de waarheid te vinden in de rimboe van homeopathische beweringen, eindigde met een fiasco en met het zich afwenden (door dr. Donner) van het pseudo-religieus geloof aan de homeopathie.

Dr. Donners' twijfel was begonnen bij een lezing in het nu nog bestaande homeopathische Robert Bosch ziekenhuis in Stuttgart. Daar betoogde een bekende homeopaat dat het middel “apis mellifica” het best werkt bij patiënten met ziekten aan de rechterkant, gekoppeld aan een “dorstloosheid” en met een “zakje aan het rechter-onderste ooglid”. Bijzonder goed werkte het bij rechtszijdige eierstokcysten, terwijl men voor links een ander medicament moest geven.

Toen Donner nu oude berichten over de werking van apis mellifica (gewoon bijengif) doorzocht, las hij niet alleen, dat er dubbel zoveel ziekten aan de linkerkant voorkomen, maar ook dat het “zakje onder het oog” voor het eerst door de zwelling na een bijensteek was opgetreden. Zijn twijfel was gewekt en hij begon nu in de loop van enige jaren proeven te doen bij bijna tweehonderd artsen, waarbij hij de potenties D4 tot D12 onderzocht. Hij vergeleek de “werkzame” homeopathische middelen met volkomen neutrale stoffen, die men in de medische wetenschap “placebo” noemt.

De eerste resultaten waren vernietigend. Reeds bij de eerste proeven met niet-werkzame placebo's traden er bij de in homeopathie gelovende proefpersonen talrijke symptomen op, deels zo heftig, dat de proeven moesten worden gestopt. Een Berlijnse vrouwelijke arts kreeg na drie dagen placebo's ingenomen te hebben zulke hevige migraineaanvallen, dat ze een half jaar lang nog maar halve dagen kon werken. De ‘ongelovigen’ daarentegen voelden geen enkele werking, noch bij de placebo's, noch bij de homeopathische middelen.

Bijzonder interessant was het gedrag van een homeopathische arts, die zelf in de leiding van het onderzoek zat. Bij een proef met “Nux vomica” in de astronomische potentie C30 (komt overeen met D60) was hij vergeten, dat er eerst placebo's gegeven waren. Hij nam de uitspraken van de proefpersonen en begon de symptomen, die hij bij Nux vomica kende, eruit te schiften! Wat niet in zijn concept paste, liet hij gewoon weg. Deze gebeurtenis duidt nóg een zwakke plek aan in de ellenlange lijst van geneesmiddelsymptomen, die men in de geschiedenis der homeopathie heeft opgesteld: als de onderzoeksleider wéét wat hij geeft, neemt hij datgene van de opgebrachte symptomen wat hij er juist van vindt en de rest noemt hij onbelangrijk.

⁹ Dr. Kurt Koch: Duitse theoloog en occult expert, parapsycholoog.

¹⁰ Mediamiciteit (Dr. Koch gebruikt het woord ‘medialität’) → Madiamiek: betrekking hebbend op, van een medium (Van Dale) → Medium: <meervoud mediums; spiritisme> iemand waarin geesten of bovenaardse krachten zich openbaren (Van Dale).

Met het zoeken naar de *waarheid*, wat juist voor een christen het doel zou moeten zijn, heeft dit nog maar weinig te maken. Ondanks dat ben ik van mening, dat de meeste homeopaten niet bewust liegen. Maar hun denken is zo afgestemd op homeopathische werkingen, dat ze niet meer tot kritisch overwegen in staat zijn.

9. Meer werkzame stoffen in groente dan in homeopathische middelen

Zouden onze ziekten werkelijk slechts afhankelijk zijn van het ontbreken van bepaalde sporenelementen en mineralen, dan zie ik niet in, waarom we nog homeopathische middelen moeten innemen, want verontreinigingen, die ondanks alle technische maatregelen in de keuken onze voedingsmiddelen aankleven, bevatten meer “*calcareum*”, “*silica*”, “*carbonicum*” (*Calcareum* = kalkaarde, *silica* = kiezelzuur en *carbonicum* = koolstof) en andere in de homeopathie gebruikelijk middelen dan onder deze namen aangewende medicijnen. Waartoe dus al deze homeopathische middelen, waarvan de werkzame bestanddelen al in onze natuurlijke omgeving voorkomen?

Een argument, dat met voorkeur door de homeopaten als bewijs van hun leer gebruikt wordt, is de inenting. Hier wordt werkelijk het gelijke met het gelijke genezen. Gedode of afgezwakte virussen worden onderhuids ingespoten en beschermen de ingeënte persoon juist tegen deze virussen. Dat deze voorzorgsmaatregel slechts bij uiterst weinig van de over tienduizend nu bekende ziekten toegepast kan worden, wordt daarbij wijselijk verzwegen. Evenmin doet men moeite de afweerreacties van het lichaam, die door het inenten geactiveerd worden, ook bij het gebruik van de homeopathische middelen aan te tonen. Dat zou ook zinloos zijn, want ze komen daar niet tot hun recht.

Het voorbeeld laat ons ook zien, hoe onbekommerd wetenschappelijke stellingen uit hun verband gerukt worden om de absurde leer van de homeopathie te ondersteunen...

10. Maar waarom heeft de homeopathie dan zo een succes?

Er bestaat geen twijfel over het feit dat de homeopathie op successen kan bogen. Elk van mijn lezers zal wel meldingen gehoord hebben van kennissen en familie, die door een homeopathisch middel dat een natuurarts hun gegeven had, fantastisch hersteld zijn. Ik wil deze berichten niet zonder meer van de tafel vegen. De vraag is slechts: waardoor zijn ze werkelijk genezen? Door het middel? Door de kosmische, occulte kracht van het medicament? Door de begeleidende maatregelen (niet meer roken, geen genotmiddelen, rust)? Of door het geloof in de natuurarts, resp. zijn middelen?

Het is tegenwoordig algemeen bekend dat lichamelijke ziekten door psychische invloeden kunnen optreden. Denkt u maar aan de buikpijn na een grote schrik. Problemen in het gezin kunnen migraine teweegbrengen en liefdesverdriet kan wel eens door onverklaarbare diarree tot uiting komen. Zelfs bij kanker beweert men psychische factoren als verwekkende oorzaak gevonden te hebben.

Maar omgekeerd kunnen ook psychische invloeden tot genezing van ziektes leiden. Herinnert u zich nog, hoe u als klein kindje met een schrammetje naar moeder toe holde? Wat deed haar aandacht dan goed, hoe geweldig werkte een pleister!

Nu, wij volwassenen hebben misschien wat meer gecompliceerde behandelingsvormen nodig, maar in wezen reageren wij, ook al willen wij dat niet toegeven, net eender als het kind met het schrammetje.

Reeds in de 19de eeuw heeft men de eerste experimenten met placebo's gedaan, met medicamenten dus die absoluut geen werkzame stof bevatten. Men heeft ontdekt dat, belangrijker dan de werking van de substantie van een medicament, het geloof is dat het middel werkt. Een dokter die zijn patiënt met grote overtuiging een middel voorschrijft, bereikt zelfs met minder sterke medicijnen grote successen. Omgekeerd faalt een anders goed werkend middel als het door een kritische arts wordt voorgeschreven. De belangrijkste genezende factor is dus soms de arts (of de natuurgenezer) zelf, zodanig dat verscheidene auteurs reeds praten over de “*drugarts*”. Waar een relatie van vertrouwen tussen arts en patiënt ontbreekt, heeft het gebruik van placebo's of homeopathische middelen weinig zin. Het hoeft niet altijd de natuurarts te zijn, die iemand het homeopathische middel met over

tuigingskracht geeft, het kan ook de buurvrouw of de vriendin zijn, die enorm succes heeft gehad tegen haar voortdurende hoofdpijn.

Het placebo-effect is bij middelen van de homeopathie waarschijnlijk wel de belangrijkste reden voor hun succes. Dat kan in verschillende studies, die ik hierboven aangegeven heb, heel duidelijk aangetoond worden. Dit hoeft echter helemaal niet slecht te zijn, want daarmee kunnen veel gevaarlijke medicamenten ongebruikt blijven. Voor christenen echter wordt de vraag gesteld: waarom geloven wij in korreltjes en tincturen en nog weinig in de kracht van het gebed? Wat is het gevaar toch groot, dat we juist aan homeopathische middelen (en niet alleen deze) meer eer geven dan God!

Er is echter nog een andere reden voor de successen van de homeopathische geneeswijze. Onlangs vertelde de dochter van een manager van een groot bedrijf mij, dat haar ouders in een christelijk kurhaus geweest waren, waar ze o.a. met homeopathische middelen behandeld werden. De kuur had veel succes gehad, haar ouders waren werkelijk opgeknapt en met een veel betere gezondheid teruggekomen. Mijn vraag: *wat* heeft hier geholpen?

Dr. Lipross, de auteur van het boek: “Logik und Magie in der Medizin”, schrijft: “Alleen al de Kuurpromenade, het verplichte Kuurconcert en veel andere dingen die bij een vluchtige beschouwing onbelangrijk schijnen, zijn even beslissend voor het succes van de kuur als het plaatselijk ritueel bij de drink- en badkuren. Hier is de genezing niet gekomen door het homeopathisch middel, maar door de gehele atmosfeer: de wandelingen, de rust, en de ontspanning. Het medicament diende er slechts toe het geloof te bevredigen in de medische behandelwijze en dat de indruk gewekt werd, dat men ook echt ‘behandeld’ was.

11. Occulte inwerking door homeopathie

De werking van hoger verdunde middelen (boven D6) ligt op het vlak van de geest, hetzij door het placebo-effect of door occulte inwerking. Hahnemann heeft in zijn belangrijkste werk, het “Organon”, uitdrukkelijk op de werking van Mesmers dierlijk magnetisme gewezen en deze zonder terughouding ondersteund en zelf toegepast.

We hebben gezien, dat zowel hij alsook zijn moderne aanhangers geloven dat zij met hun gepotentieerde geneesmiddelen ‘kosmische levensenergie’ doorgeven.

Mesmer leerde, dat de gezonde mens zichzelf uit het magnetische krachtenveld van de aarde magnetisch op kan laden en dan door strijken met de handen zieke mensen genezend kan beïnvloeden. In zijn ‘Palais Mesmer’ in Parijs ontmoetten de hogere klassen van de maatschappij elkaar voor magnetische ‘seances’. De zieken waren in een met oosterse pracht aangekleed vertrek verzameld en vormden, door elkaars handen vast te houden, een ketting. Uit een zijkamer klonk ritmische muziek, de spanning steeg. “Dan treedt Mesmer op. Hij is gekleed als een Indische tovenaars. Met z’n ijzeren staafje gaat hij de kring langs, spreekt zacht met zijn patiënten en strijkt over hen met zijn magneetstaaf, houdt de aandacht van de enkeling in zijn ban door hem aan te staren. Al spoedig begint deze of gene patiënt te sidderen, dan te schreeuwen, te lachen, te dansen of in krampen te vallen. Deze kenmerken komen overeen met de uitwerkingen van de Toronto-beweging... De door Mesmer reeds beoogde crisis is ingetreden!”

De ervaring heeft getoond, dat de ‘magnetopathie’ volgens Mesmer praktisch altijd als occulte praktijk geldt. Zowel dominee Menderson als dr. Kurt Koch waarschuwen ernstig tegen het in contact treden met magnetopaten. Heel vaak komen na behandeling door een magnetiseur mediamieke ‘geestesgaven’ tot uiting.

Langs deze weg kreeg ook de vroegere dominee Bolte zijn gave van waarzeggerij met de pendel. Net als veel andere homeopaten pendelt hij de juiste geneesmiddelen voor een patiënt uit. In zijn boekje: “Von der Pendelforschung zur Wunderheilung” schrijft hij: “Aan mijn bureau gaan zitten, pendel tevoorschijn gehaald, de lijst van Schwabe van de homeopathische middelen voor me genomen en dan telefonisch in Leipzig het gevonden middel besteld”. Meestal moest hij volgens de pendel een hooggepotentieerd middel voorschrijven.

Meer nog: Bolte begon ook flessen ‘magnetisch op te laden’. “Er is iets overgebleven wat men in noodgevallen vaak kan toepassen: met geestelijk genezende kracht of met de hulp van de hemel wijnen of alcohol zo opladen dat dit een heel bepaald geneesmiddel wordt: tegen een bepaalde infectieziekte, tegen wormen of tegen alles en nog wat. Dat is een kunst die men elke beginneling in de geestelijke geneeswijzen leren kan. Ik heb zelfs artsen ertoe gebracht, dat ze dit met succes konden gebruiken. Tenslotte heb ik toentertijd zelfs hele kisten met zulke opgeladen gevulde homeopathische flesjes in voorraad gemaakt”.

De gevolgen van zo een diagnose en behandeling beschrijft dr. Kurt Koch. Hij vertelt van een man, die naar een ‘bespreker’ ging, zich advies liet geven door hem, en die zijn ‘gemagnetiseerde’ geneesmiddelen innam. “De lichamelijke kwaal verdween, maar daarvoor in de plaats kwamen psychische stoornissen en er werd helderziendheid teweeggebracht. De zoon van de man leed vanaf zijn jeugd aan zwaarmoedigheid, lasterlijke gedachten, periodieke depressies en aanvechtingen van allerlei soort”.

12. Mag een christen homeopathische middelen gebruiken?

Een vroegere kwakzalver en magnetiseur schrijft me: “Satan heeft een reusachtige catalogus met methoden, waardoor hij ons mensen openlijk of bedekt wil scheiden van het heil in Jezus Christus. Daarbij biedt hij ook diverse ‘geneesmethoden’ aan, die de zieke genezing moet brengen. Het is inderdaad waar, dat veel christenen niet onderscheiden kunnen of deze ‘geneeswijzen’ door de vijand ondergraven zijn en zo ook ten offer vallen aan kwakzalvers, vooral dan als men tegen elke prijs gezond wil worden, in plaats van tegen elke prijs naar Gods Wil te vragen!!! Bij deze gelegenheid wil ik echter ook zeggen, dat we niet alle geneesmethoden van tevoren als zijnde occult mogen classificeren ... Maar het is een feit, dat vele zogenaamde natuurgenezers zich op onserieuze manier bedienen van deze middelen, door ze ‘magisch te bezweren’ opdat ze ook werkelijk zouden werken. In dit geval zijn deze geneesmiddelen dan ‘contactmiddelen’ van de vijand en brengen ze ons onder diens heerschappij en afhankelijkheid, wat kan uitlopen op zelfmoord”.

Tot zover de mening van de man die vroeger zelf als natuurgenezer werkzaam was. Ik persoonlijk zou, na alles wat ik in dit artikel heb bijeengebracht, geen patiënt homeopathische middelen willen voorschrijven...

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)